RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 112.085 van 30 oktober 2002
in de zaak A.116.073/XIV-8320.

In zake : XXX,
verblijvende te 3700 SINT-TRUIDEN,

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 25 november 1975 en van Indische nationaliteit, op 28 december 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 24 september 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij op dezelfde datum ter kennis gebracht;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 31 januari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien de nota van de Minister van Binnenlandse Zaken, die geen partij is in het geding, vermits het Auditoraat enkel de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft aangeduid als tegenpartij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 9 oktober 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, die in persoon verschijnt, en van Adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 8 september 2001 en verklaart zich vluchteling op 17 september 2001.

1.2. Op 24 september 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 29 november 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

> "(...)
> Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.
> Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag kennelijk ongegrond is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.
> Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.
> (...)
> Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:
> U verklaarde tijdens het interview in dringend beroep afkomstig te zijn uit het district Kapurthala, deelstaat Punjab. U zou een Sikh zijn, en in 1995 verliefd geworden zijn op een moslimmeisje. Zij zou tegen de wil van haar ouders met u meegegaan zijn om bij een vriend in Delhi te gaan wonen. De ouders van het meisje gaven haar als vermist op en publiceerden haar foto, en vervolgens ook uw foto in 'The Time of India'. Hierop zou uw vriend het te riskant hebben gevonden om u allebei onderdak te verlenen, en daarom zou u naar Dehradoon getrokken zijn, en vervolgens een maand in Bombay bij uw nicht K. gewoond hebben. Uw schoonbroer J. S. zou u een job in zijn confectiefabriek hebben gegeven. Datzelfde jaar (1995) zou de politie het meisje komen halen zijn terwijl u aan het werken was. Nadien zou uw foto

opnieuw in de krant verschenen zijn, dit keer met de mededeling dat u schuldig was aan kidnapping. Hierop zou u naar Calcutta gegaan zijn, waar een vriend van uw broer woonde, maar deze weigerde om u in huis te nemen. Vervolgens zou uw vriend A. in Kerala onderdak en werk voor u gevonden hebben. Tot 2001 zou u in een klein dorpje in Kerala geleefd hebben. Toen u in 2001 naar huis belde, zouden uw ouders verteld hebben dat het probleem opgelost was en dat u terug naar huis kon komen, wat u dan ook deed. Op 25 maart 2001 stond de politie van Kapurthala echter aan de deur, en u zou via de achterkant van het huis gevlucht zijn om vervolgens bij uw broer in Chandighar te gaan wonen. Uiteindelijk zou u op aanraden van uw broer en vader het land hebben verlaten omdat er problemen konden ontstaan tussen de Sikhs en de moslims indien u gearresteerd werd.

Er dient in dringend beroep te worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen aanhaalt waaruit een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Conventie van Genève kan worden afgeleid.

Eerst en vooral moet opgemerkt worden dat de belangrijkste feiten die u aanhaalt reeds van 1995 dateren: u zou toen namelijk beschuldigd zijn van ontvoering en sindsdien door de politie gezocht worden. Het feit dat u echter pas zes jaar nadien uit India vertrokken bent, maakt dat men uw persoonlijke vrees voor vervolging toch moet relativeren, temeer daar u blijkbaar vier jaar lang zonder problemen in Kerala kon verblijven. Het is absoluut niet aannemelijk dat deze jaren als een soort van onderduiken moeten beschouwd worden: niet alleen verklaart u in die periode geen enkel probleem te hebben gehad met de autoriteiten, maar bovendien zou u daar gewoon geleefd en zelfs gewerkt hebben, wat men bezwaarlijk als onderduiken kan omschrijven. Het feit dat u dus jarenlang zonder problemen elders in India kon leven, en dat u tevens geen enkele reden aanhaalt waarom u bijvoorbeeld niet terug kon naar Kerala, wijst erop dat uw problemen zich op het lokale niveau situeren en dat u derhalve geen systematische vervolging dient te vrezen.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat uw problemen niet alleen van lokale aard zijn, maar zich ook beperken tot een conflict met privé-personen. Uit uw relaas blijkt niet dat u vervolging dient te vrezen vanwege de Indische autoriteiten. Het is namelijk een perfect normale procedure dat er een onderzoek gevoerd wordt indien iemand officieel een klacht tegen u heeft ingediend. Het feit dat de politie u hierover wou spreken wijst dan ook niet op vervolging, maar eerder op de normale werking van een rechtsstaat. Aangezien zowel moslims als sikhs een minderheid vormen in India, is er tevens geen reden om te vrezen dat een eventueel proces geen eerlijk verloop voor een onpartijdige rechter zou kennen.

Wat het First lnformation Report (FIR) betreft waarvan u gewag maakte tijdens het interview in dringend beroep, moet overigens worden opgemerkt dat er een aantal discrepanties zijn die het bestaan van dit document ernstig in twijfel trekken. Eerst en vooral verklaarde u aan het begin van het interview expliciet dat er geen "FIR" tegen u bestond toen u hiernaar gevraagd werd (zie gehoorverslag p. 3). Merkwaardig genoeg verklaarde u verder in het interview dat de politie op 20 maart 2001 een "FIR" opstelde en deze op 25 maart 2001 aan uw moeder voorlegde (zie gehoorverslag p. 5). Het is bijzonder vreemd te noemen dat de politie pas op 20 maart 2001 een "FIR" tegen u zou uitschrijven terwijl u beweert dat u reeds in 1995 officieel beschuldigd werd. Dit is uiteraard ongeloofwaardig, en aangezien u aanvankelijk zelfs beweerde dat er geen "FIR" bestond, kan aan het bestaan van dit document geen geloof gehecht worden.

(...).”.

2.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste onderdeel van wat als een “middel” kan worden beschouwd, aanvoert dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt, doordat zij uitgaat van een aantal beweerde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen;

Overwegende dat de Conventie van Genève aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder voor wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag; dat van deze bevoegdheid door de Belgische wetgever werd gebruik gemaakt middels artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat artikel 52 van de Vreemdelingenwet aan de Commissaris-generaal de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfsweigering genomen door de gemachtigde van de Minister van

Binnenlandse Zaken te bevestigen; dat één van de onontvankelijkheidsgronden de "kennelijke ongegrondheid" is; dat een asielaanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging; dat de Commissaris-generaal in casu heeft vastgesteld dat de feiten die verzoeker inroept reeds van 1995 dateren; dat hij toen beschuldigd zou zijn van ontvoering van zijn vriendin en sindsdien door de politie zou gezocht worden; dat het feit dat hij pas zes jaar later uit India is vertrokken, erop wijst dat zijn persoonlijke vrees voor vervolging moet worden gerelativeerd, temeer daar verzoeker blijkbaar vier jaar lang zonder problemen in Kerala kon verblijven; dat de Commissaris-generaal vaststelt dat het absoluut niet aannemelijk is dat deze jaren als een soort van onderduiken moeten beschouwd worden, vermits verzoeker niet alleen verklaart in die periode geen enkel probleem te hebben gehad met de autoriteiten, maar bovendien daar gewoon zou geleefd en zelfs gewerkt hebben, wat men bezwaarlijk als onderduiken kan omschrijven; dat het feit dat verzoeker dus jarenlang zonder problemen elders in India kon leven, en dat hij tevens geen enkele reden aanhaalt waarom hij bijvoorbeeld niet terug kon naar Kerala, erop wijst dat zijn problemen zich op het lokale niveau situeren en dat hij derhalve geen systematische vervolging dient te vrezen; dat de Commissaris-generaal vervolgens vaststelt dat verzoekers problemen niet alleen van lokale aard zijn, maar zich ook beperken tot een conflict met privé-personen; dat uit zijn relaas niet blijkt dat hij vervolging dient te vrezen vanwege de Indische autoriteiten, vermits het normaal is dat er een onderzoek gevoerd wordt indien iemand officieel een klacht tegen verzoeker heeft ingediend; dat het feit dat de politie hem hierover wou spreken dan ook niet wijst op vervolging, maar eerder op de normale werking van een rechtsstaat; dat de Commissaris-generaal stelt dat, aangezien zowel moslims als sikhs een minderheid vormen in India, er geen reden is om te vrezen dat een eventueel proces geen eerlijk verloop voor een onpartijdige rechter zou kennen; dat de Commissaris-generaal tenslotte vaststelt dat, wat het First lnformation Report (FIR) betreft waarvan verzoeker gewag maakte tijdens het interview in dringend beroep, er een aantal discrepanties zijn die het bestaan van dit document ernstig in twijfel trekken, omdat verzoeker aan het begin van het interview expliciet verklaarde dat er geen "FIR" tegen hem bestond, terwijl hij verder in het interview verklaarde dat de politie op 20 maart 2001 een "FIR" opstelde en deze op 25 maart 2001 aan zijn moeder voorlegde, en het bijzonder vreemd is dat de politie pas op 20 maart 2001 een "FIR" tegen hem zou uitschrijven terwijl verzoeker beweert dat hij reeds in 1995 officieel werd beschuldigd;

Overwegende dat verzoeker voormelde vaststellingen niet betwist; dat hij enkel stelt "dat de bestreden beslissing immers aanvoert dat verzoeker omwille van een poging tot arrestatie door de politie van Kapurthala het land ontvluchtte, om terzelfdertijd te stellen dat verzoeker toch al zes jaar in Kerala had kunnen wonen, daar waar dit feit dateert van vóór de feiten welke tot de vlucht aanleiding gaven"; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn land is ontvlucht omdat hij volgens zijn verklaringen gezocht werd voor ontvoering van zijn vriendin; dat noch uit het administratief dossier noch uit het

verzoekschrift blijkt dat het om verschillende feiten gaat; dat de Commissaris-generaal derhalve terecht kon vaststellen dat de door verzoeker ingeroepen feiten reeds van 1995 dateren, dat hij geen enkel probleem kende met de Indische autoriteiten tijdens zijn verblijf in Kerala, dat zijn problemen van lokale aard zijn en zich beperken tot een conflict met privé-personen en dat niets erop wijst dat hij een oneerlijk proces riskeert; dat verzoeker deze vaststellingen niet weerlegt, en de Commissaris-generaal bijgevolg op goede gronden tot de motieven kon besluiten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd; dat het eerste onderdeel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat verzoeker in een tweede onderdeel aanvoert dat hem de bestreden beslissing “zonder enige vorm van proces (...) werd betekend” en hij ter zake op geen enkele wijze tegenspraak heeft kunnen voeren;

Overwegende dat verzoeker in zijn verzoekschrift houdende beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State alle elementen naar voor brengen kan om de argumenten van de Commissaris-generaal te weerleggen; dat hij dit in zijn verzoekschrift evenwel nalaat te doen, zodat het aan zijn eigen toedoen te wijten is dat hij geen verweer kan voeren; dat het verwijzen naar de toestand in zijn land van herkomst, alwaar “op geen enkel vlak enige verbetering merkbaar is, (maar) integendeel het geweld (...) geëscaleerd en driester geworden (is)” niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken; dat verzoeker niet aantoont dat de Commissaris-generaal op grond van zijn verklaringen niet kon besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van zijn asielaanvraag, gelet op de motieven opgenomen in de bestreden beslissing; dat het tweede onderdeel ongegrond is;

2.3. Overwegende dat verzoeker in een derde onderdeel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en de Vluchtelingenconventie worden geschonden, aangezien zijn leven nog steeds in gevaar is; dat uit wat voorafgaat volgt dat verzoeker geen persoonlijke vrees voor vervolging aantoont, zodat hij voornoemde bepalingen niet dienstig kan inroepen;

2.4. Overwegende dat verzoeker in een vierde onderdeel aanvoert dat het vertrouwens- en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden, doordat hij reeds geruime tijd op het Belgisch grondgebied werd gedoogd en ook na het beëindigen van zijn asielprocedure ongemoeid werd gelaten; dat hij op basis van deze gedragslijn van de overheid een nieuw leven heeft opgebouwd en het centrum van zijn belangen alhier gevestigd heeft; dat de Commissaris-generaal, door het nemen van de bestreden beslissing, derhalve de grenzen van de redelijkheid heeft overschreden;

Overwegende dat verzoeker er zich gedurende de ganse duur van de asielprocedure van bewust diende te zijn dat zijn verblijf op het Belgisch grondgebied precair was, en dat hij na het beëindigen van zijn asielprocedure naar zijn land van herkomst kon

worden teruggestuurd; dat de beslissing van de Commissaris-generaal integraal deel uitmaakt van de asielprocedure, tijdens dewelke verzoekers verblijf precair was, zodat verzoeker bezwaarlijk kan stellen dat de Commissaris-generaal de grenzen van de redelijkheid heeft overschreden; dat uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker de kans heeft gekregen om zijn asielrelaas op omstandige wijze uiteen te zetten tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het indienen van zijn dringend beroep en tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal, zodat de rechten van verdediging, die niet onverminderd gelden in de administratieve procedure die verzoeker in eerste aanleg en in dringend beroep heeft gevoerd, niet werden geschonden; dat uit het administratief dossier blijkt dat de Commissaris-generaal zijn beslissing op zorgvuldige wijze heeft voorbereid en genomen, en dat niets erop wijst dat hij niet in redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen; dat verzoeker verkeerdelijk meent dat het vertrouwensbeginsel werd geschonden, vermits hij van bij de aanvang van zijn asielprocedure op de hoogte was van zijn precaire verblijfstoestand; dat verzoeker tijdens de duur van zijn dringend beroep inderdaad niet werd opgepakt en "mocht beschikken", aangezien het beroep bij de Commissaris-generaal opschortend werkt, en eventuele uitvoeringsmaatregelen geen uitwerking hebben zolang de Commissaris-generaal geen bevestigende beslissing van weigering van verblijf heeft genomen; dat het vierde onderdeel ongegrond is;

2.5. Overwegende dat verzoeker tenslotte aanvoert dat het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel werd geschonden, omdat "de personen, die inmiddels geruime tijd in het land verbleven, mits een regularisatieprocedure in orde zullen worden gesteld";

Overwegende dat verzoeker niet aantoont dat hij geen regularisatieaanvraag heeft kunnen indienen; dat de criteria op grond waarvan bepaalde personen kunnen geregulariseerd worden, objectief en redelijk verantwoord zijn; dat niet blijkt waarom het gelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden, vermits het verzoeker, voor zover hij aan de voorwaarden voldeed, vrij stond een dergelijke regularisatieaanvraag in te dienen, doch dat hij niet verduidelijkt waarom hij dit niet heeft gedaan; dat het vijfde onderdeel ongegrond is;

2.6. Overwegende dat het middel, in zijn geheel genomen, ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig oktober tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. VAN LIMBERGEN. **D. MOONS.**